

μαύρα άγέρωχα μουστάκια... Και κοντά τους γυναίκες και παιδιά με κοντογούνια παρδαλά και με ποδιές λουλουδιασμένες, γεμάτα σκόνη τα κοστούμια τους, σάν να τα φορέσαν χωρίς να τα τινάζουν. Γρήγες με πρόσωπο σάν τ'ο ψημμένο μήλο, και νέες σάν μαραμμένα τριαντάφυλλα, και παιδικία, που είχαν την μορφή όχη ή και σκυμμένο το κεφάλι τους, σάν άρρωστα άρνάκια... Και τί μορφές και τί φορέματα, που δέν τά ξαναειδε ό Γέρω-Σφιγγος !

— Νά εινε μισ'αράδες, άπ' τ'ο γειτονικό χορό του Δήμου, που ήρθανε νά τόν επισκεφθουν ; 'Αλλά γιατί τόσο βουβόι, κι' άμίλητοι και μαραμένοι ;

Μά ξάφνου, σάν νά εινε εκεί μέσα τόν πατέρα του, με τή λευκή τή φουσανέλλα, και τ'ο φέσι τ'ο στραβό, που του φορέσανε όταν τον κηδεύαν, και νά παρακάτω μά σάν τήν μητέρα του, κρατώντας άκόμ' τ'ο μήλο, τ'ο κεντημένο με γαρούφαλα, όπου τής έδωσαν σάν έφευγε διά τόν άλλο κόσμο !... Κι' εκείνος ό παππας με τά λευκά μαλλιά, δέν εινε ό παλπούς του ; *Έτσι άχνός, σάν όνειρο του έρχεται στη μνήμη !... Κι' εκείνο τ'ο παιδάκι, με τ'ο συμπαθητικό τ'ο πρόσωπο, δέν εινε ό αδελφός του ό Θυμιούλης, όπου τον έχασαν μικρό !... Μά οι άλλοι ποιού νά εινε ! Αυτοί οι άγριοι πολεμιστάι, οι άρχοντες, οι γραμματικοί και οι παπάδες ;... *Έναν, σάν νά τόν γνωρίζει !... *Ομοίως τόσο μ' ένα θεό του που τόν έσοκόωσαν οι κλέφτες ! Κι' εκείνος δέν ειν' ό ξαδερφός του, που έφευγε χρόνια και καιρούς, στην ξενιτιά και έπειτα δέν ξαναφάνη !..

Μήπως ό Γέρω-Σφιγγος όνειρεύεται ή μήπως τόν γελούν τά μάτια ;

Καλά, αλλά οι άλλοι, με τις ένδυμασίες τις περίεργες, με τά μαλλιά τά παράξενα κοιμμένα, ό κόσμος όλος τούτος των πλουσιών και φτωχών, ποιού εινε, πως έτσι έξωτικά έντύθησαν και πως έχωρεσαν όλοι αυτοί εις τ'ο μικρό τόν σπίτι ;...

*Ήρθαν μαζί του ν' άποκοιφουνε ;

Και τί νά τους προσφέρη ;

*Έπεσ' ακρίβεια και θανατικό. Ξεράθηκαν οι μαστοί της γής και στέρησαν οι βρύσες. Τ'άμπελα στέγνωσαν και φυλλορροΐσαν πριν νά καρποβολήσουν, τ'ο κοκκινέλι έλειψε και στις γαράδες δέν άφρίζε, πειά τ'ο γάλα, ή άμνάδες δέν γεννούνε πλέον πρόβατα και οι φούνοι δέν μοσχοβολάνε !...

Μά νά —περίεργο πολύ! — άνοίξανε έμπρός του, παληές άποκηρές, παληές γιορτές άγάτης και χαράς, γλέντια σβυσμένα από μακρινούς καιρούς, όπου ξανάνοιξαν στα μάτια της ψυχής του, κι' άγαπημένες μορφές, που έσβυσαν, σάν σβύνει ό ήλιος τά δειλινά, πίσω από σύννεφα μενεξελιά και μπλάβα...

Και γιόρτασεν και γιόρτασεν άποκηρές λησιμονημένες κι' άγνωστες, σε σπίτια και παλάτια, σε κάμπους και σε έσοχές, παράξενες, έξωτικές, πρωτοφανείς, περίεργες, με άλλοκότους μασκαράδες, με άγνωστα φαγητά και λιχουδιές, με μουσικές γνωστες και άγνωστες κοντά και κόσμο που ούτε στ' όνειρο δέν εινε...

Και εκεί άπάνω, λάλησε τ'ο πετεινάρι της αύγής, και όλα τούτα έσβυσαν, όλα χαΐθηκαν από μπρός του, και ξαναβρέθη πάλι άκουμ-βισμένος και βαρύς, εις ιήν γοινιά.

*Η φλόγα τώρα είχε σβύσει, στάχτη σκέπαζε τά δαυλιά, και κοντά τ' άποκηράτιο τ'ο δειπνο του τ'ο φτωχικό —ποιός είχε όρεξη, γιά νά τ'ο γγίξη !...

Κλειστή ή πόμπα του σπιτιού, —πούθε νά φύγαν, τάχα !— και τά φτωχά τά έπιπλα, όπως τά είχε στρώσει, σάν νά μην ειδαν κόμο και γλέντια πρωτοφανής άπόψε κει μέσα !...

*Ήταν αλήθεια, ήταν ψευτική ή μήν ήταν φανταστική ή 'Αποκηράτικη νυχτιά, τού φτωχού τού γέρου ;

*Όσο ζει ό γέρω-Σφιγγος τ'ο μυστικό εκείνης της βραδείας, κανένας δέν νά δυνήθη, ποτέ γιά νά τού τ'ο ξηγήση...

Σταμ. Σταμ.

ΕΝΑΣ ΝΕΟΣ ΣΑΜΨΟΝ

Στην Κωνσταντινούπολη, πρό ήμερών, ό 'Αρχάμ μπές ένας από τά πιο έπιφανή και πιο πλούσια μέλη της τουρκικής άριστοκρατίας, έδηλητηρίασε δλόκληρο τ'ο χαρέμι του, που τ'ο άποτελούσαν τριανταέξη (36) νεαρά κι' όμορφα χανουμάκια. Πολύ καιρό τώρα ό 'Αρχάμ έφαχνε νά βρει έναν τρόπο νά διαλύσει τ'ο χαρέμι του γιά νά συμμορφωθεί με τά «κена δαιμόνια» που εισήγαγε ό Κεμάλ στην Τουρκία. Δέ μπόρεσε όμως νά βρει τίποτε, μ' όλον που οι 'Αρχές τόν στενοχωρούσαν σχετικώς. Τότε προσάλεσε σε πλουσιώτατο γεύμα τις τρεις δωδεκάδες των συζύγων του, στα φαγητά των οποίων είχε βάσει ένα πολύ δυνατό άνατολιτικό όπλιτήριο. Την άλλην μέρα κι' οι τριανταέξη χανουμούσες βρέθηκαν νεκρές στην αίθουσα τού γεύματος και μαζί τους και ό 'Αρχάμ. *Ο αϊοσηματικός αυτός μπέης, μη άντέχοντας νά χωρίσει από τις ώραιές του, έπροτίμωσε νά πεθάνει μαζί τους, όπως ό Σαμψών. Και ή γενναία άνδρική του ψυχή άπώλεσθη μετά τού άλλου φύλου !...

ΣΤΟ ΘΑΝΑΤΟ ΤΗΣ ΑΝΕΨΙΑΣ ΜΟΥ

*Ός καθώς σβύνεται μικρή φωτιούλα
 *Έτσι εσβόστηρες, ώ τρυφερούλα,
 Την ύστερη έβγαλες
 Άναπνοή.

Ροδοστεφάνωτη λαμπρά ντυμένη
 Γιά τόν Παράδεισο έτοιμασμένη
 Πās και μάς άφηρες
 Τους στεναγμούς.

Στό κρεββατάκι σου εξαλωμένη
 Πώς ήσουν έλεγα άποκοιμισμένη
 Άσπορη στο πρόσωπο
 Σάν μιά μουσιά.

Τώρα ή ψυχιούλα σου εις τόν άέρα
 Πάει άνεβαίνοντας και άπ' τόν αϊθέρα
 Κι' εν' άγγελούδι
 Τήν ποσοκαλεί.

*Αχ! με έφανόντου πώς θά ξυπνήσης
 Τά παιγνιδόλογα πάλι ν' άρχίσης
 Που τόσο μ' έχαραν,
 Εις τήν καρδιά

Με δνό του φτέρες τήν άγκαλιάζει,
 Γλυκοφιλώντας τήν, τήν άνεβαίνει
 *Έκει που πάντοτε
 Λάμπει χαρά.

Σν έμαρσίθηρες ώ μικροχουλιούλα,
 *Όσάν τριαντάφυλλο, όπου όμοσοιούλα
 Πέριε και δίνει τη
 Μία μόνη ανή,

*Όταν ή σάλπιγγα θέλει βουΐζει
 Μέρα στα μνήματα, ναήν νά σμίξη.
 Πάλι τ'ο σώμα της
 Κάθε ψυχή.

*Αχ! νά εδόντουσαν νάσαι σιμά μου,
 Γλυκά νά πέγγω σε στην άγκαλιά μου,
 *Ός καθώς σ' έπαιωνα
 Και ζωντανή.

*Αντ. Μάτεσης

ΛΥΣΣΑ

Μή ρίξεις πίσω σου ουτ' ένα βλέμμα
 Είπεν ό Λωτ εις τή γυναίκα του με τρόμο
 Γιατί εχθήεις !. Και με παγωμένο αίμα
 Τραβήσε ολόσω τόν ίδιο δρόμο.

Μά ή γυναίκα — πάντα σάν γενναία,
 *Ας στρένω, λέει, πίσω μου κορμάτι,
 Και τί θά πάθω ;... *Α! ή τολλάη Ρεβέκκα
 Γίνηκ' εσθής μιά στήλη από λάλα !

Και τώρα λέτε ως εδω νά μείνω ;
 *Όχι ! θά τελειώσω ίσα ίσα...
 Ξέρετε πως ; — 'Απ' τόν καιρό εκείνο
 Γεννιόταν ή γυναίκες όλες : Α υ σ σ α.

(*Από τους «Γέλωτας») + Δ. Κόκκος

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΟΥ ΝΑΥΤΟΥ

*Όταν πεθαίνει ό ναύτης στο γιάλο,
 *Έκει που άρμυρίζει τ'ο καράβι,
 *Απ' τ'ο ημάι τον πέρα τ'ο καλό,
 *Ένα κειο κανείς δέν τού άνάβει,
 Σάν Χριστιανό παππας δέν τόν διαβάζει,
 Κανείς γλυκά, κανείς δέν τόν κυττάζει.

Τ'ο άψυχο κορμί του με καϊμύ
 Σ' ένα σακκούλι ράβουνε οι άλλοι,
 Κι' από τού δόλιου μόνο τ'ο λαϊμό
 Σφιχτά μιά πέτρα δένουνε μεγάλη,
 Κ' ή θάλασσα σε λίγο τόν σκεπάζει...
 Κανείς γλυκά, κανείς δέν τόν κυττάζει !

(*Από τά «Θαλασσινά») *Αντ. Σπηλιωτόπουλος

ΝΑΝΟΥΡΙΣΜΑ

Νανά, μικροβλι μου... νανά...
 Μαύρος άράπακας περνά
 και ροκανίζει τά μουρά
 τά ξυπνητά.

Νανά, μωράκι μου, νανά
 νά ορθώνη χροσόφτερα πουλιά
 νά σε ξυπνήσουν με γλυκά
 κελωδήτά.

Νανά, τ'ο γνιόκα μου, νανά,
 νά μη ξυπνήσης τόν τατά,
 που εξαλωμένος ροχαλά
 στα μαλακά.

Νανά, πουλάκι μου, νανά
 γιά σε δουλεύουν τού τατά
 τά δυό νυχάτα κουζουλά
 παϊτοεινά.

Νανά, μικράκι μου, νανά
 πρόσωγο φειδαρος περνά
 και τά παιδιά καταγωνά
 τά ξυπνητά.

Νανά, ό γνιόκας μου, νανά,
 στρώμα σου έχω τριαντά-
 φυλλάκια και προσόκεφαλα
 με γιασεμιά.